

UNIVERSITY HERALD

No. 24.

Tacoma, Wash. Dec. 25, 1893.

Vol. 3.

Auleaften i Eriks Hjem.

Det var midt i Middagsstunden. Madame Bergman havde just løftet Potetgryden fra Skorstenen og stulde til at dække Bordet, da hendes Mand traadte ind i Kjøkkenet, efter at han havde trampet vel af sig Sneen. Straks efter kom hans Søn Erik hjem fra Skolen rødkindet og pustende og med Hænderne bag paa Ryggen.

„Jeg har en Gaade til dig, Far," raabte han; „Far kan aldrig gjette, hvad det er.“

„Da er det vel ej værd at forsøge derpaa," svarede Faderen roligt.

„Tør vel af Fødderne, Erik, og luk Døren efter dig," sagde Moderen og tilføjede: „Nu skal du saa Potetes og noget, som er bedre end alle Gaader.“

„O, vent lidt! Det er min egen Gaade, eller idetmi ndste skal den blive min—ja, ikke Gaaden, men selv Søgen, for naar Mor.“

Eriks Forældre saa meget forundrede ud over Sønnens besynderlige Tale, medens gamle Bedste noder, som sad med en liden Pige i Fanget, langsomt gjen tog alt, hvad han sagde, idet hun her og der indflettede sine fine Tanker: „Njære væne, hvor den Gutten bliver lærd!“

Men Erik blev ivrigere: „Far hvad er det, som altid har Munden aaben?“

„Det maa være lille Tulla," afbrød Moderen.

„Og altid er hungrig?“

„Det er vel dig selv det, Erik," sagde Bedstemoderen.

„Og, som taler, om vi end ikke høre det med vore Øren! og den Mad som vi stoppe i det, søder mange andre Mennesker.“

„Hold op, nu er det nok, Barn! Nu have vi nok at gjette paa.“

„Ja, I kunne aldrig gjette, hvad det er," sagde Erik, straalende af Glæde.

„Den Mad, Far spiser, søder os alle," sagde Madame Bergmann, idet hun med en fornøjet Mine satte en Tallerken med rygende Kaasuppe for sin Mand og syntes at have løst Gaaden udmærket vel; „den gjør ham stærk, og han arbejder for at staffe os Mad.“

Erik rustede paa Hovedet. „Vil Far give mig to Øre at møtte den med, saa skal jeg sige, hvad det er?" spurgte han; „bare to Øre.“ Faderen søgte i sin Lomme, tog op to Øre og lagde paa Bordet.—„Og Mor og Bedstemor," fortsatte Gutten; „aaja, be høre ikke at give mere end et Øre.“

Men nu blev Madame Bergmann forstræffet. „Kom bare ihu, at du ikke trækker noget levende Kræ ind i Huset," sagde hun ivrigt, idet hun standfede midt paa Gulvet med en Brødballe i den ene Haand og et Saltkar i den anden. „Det frabeder jeg mig. Jeg mindes nok den hvide Hundehvalpen, som spiste ligesaameget Brød som „Tulla," og siden Duerne—nej, jeg har faaet nok af levende Kræ; træk ikke flere hid, det siger jeg dig.“

„Nej, Mo'er, det lever ikke, nagtet det har Mund.“

„Og en hungrig Mund—det er just de værste.“ Erik kristedes nu til at løse Gaaden og lade sig nøje med de to Øre. Men han gjorde endnu et Forsøg. „Det lever ikke, Mor, og kan intet ondt gjøre; det er en Slags Sparebank"—og Eriks Øjne tindrede, „thi Læreren sagde, at alt, hvad vi give til den, saa vi igjen med Renter.“

„Spis nu, Erik," afbrød Moderen, ham „aldrig i mit Liv har jeg hørt en saadan Gut; spis nu.“

„Faar jeg et Øre da, Mor?"

„Erik bliver nok ikke stille, førend han faar Løffet fra baade Mor og Bedstemor de saa Skillingen, de have," ytrede den gamle i en halvt klagen Tone.

Hele Tiden havde Erik holdt Hænderne paa Ryggen, nu drog han dem hastig frem og viste en ny, blank Sparebøsse, i hvilken han stoppede de to Øre, han havde faaet, og begyndte derpaa at ryste den af alle Kræfter.

„En Sparebøsse!" udraabte begge Forældrene.

„Ja, men det er ingen sædvanlig Sparebøsse; det er en

Missions-Sparebøsse, og jeg har bedt Læreren saa meget om at faa den, og han sagde, at jeg var for liden; men da fortalte jeg ham, at jeg havde læst om en liden Mus, som hjalp en stor, brølende Løve ud af en Snare, hvori den var fangen, og at jeg ogsaa gjerne vilde forsøge at hjælpe de stoffels Hedninger, uagtet jeg er bare en liden Gut. Og se, Far, her er Munden, som altid er hungrig, lige indtil et Dre ritter ud igjennem Hullet, for da faa ikke flere Rum."

"Hvad er det, Gutten snakker om?" spurgte Moderen— "om Læreren og Hedninger og Løve og Mus, og jeg ved ikke alt. Dersom jeg kunde fatte, hvorledes det hænger sammen med, hvad du nys snakkede om, at, dersom vi putte Penge i Bøssen, saa skal det føde mange Mennesker."

"Det er ikke for os selv, vi lægge Penge i den," svarede Erik glad; "det er for de sorte Mennesker, til at kjøbe Bibler til dem og sende dem Missionærer, og Læreren sagde, at det er det samme som at sende Livsens Brød."

Faderen tog sine Brillen af og saa paa Erik i den største Forundring; Moderen tog Sparebøssen og forsøgte at faa Drengstifterne ud igjen, og Bedstemoderen betroede den lille, at den megen Læsning havde gjort Broderen forstyrret i Hovedet.

"Hør nu, hvad jeg siger," sagde Mester Bergmann i en heftig og meget bestemt Tone; "morgen tager du denne Tingesten direkte med dig tilbage did, hvorfra den er kommen, og hilts da Læreren med, at jeg ej vil vide af saadanne Galstaber som disse om Hedningerne og Sparebøsser—men Højt du kun din Læsning. Jeg har nok hørt dette Snak om at sende ud Prester, som skulde lære de sorte, at de ej maa spise hverandre op; men jeg siger: det er en Sag, som ikke vedrører os."

"Ja, det samme siger jeg," ytrede Moderen, idet hun med en gammel Gaffel forsøgte at faa de tvende Dre ud; "hvad have vi at gjøre med disse vilde, som ej ere stor bedre end Dyr? Det er virkelig besynderligt af Lærer Gren at forlange, at vi, fattige Folk, skulde betale Penge til saadanne Galstaber. Penge er der nok Brug for alligevel—det skal jeg svare for. Missions-Sparebøsser—de kunne passe for de rige, ikke for os." Og hun satte den ulykkelige Sparebøsse op paa en Hynde, efter at hun forgjæves havde forsøgt paa at faa tæmt den.

Men Erik lagde begge sine brune Hænder for Ansigtet, støttede Albuerne mod Bordet og græd bittert. "Snille Far, faar jeg ikke Lov til at beholde den? Jeg skal ikke bede mere om Penge—bare lægge i den, det som jeg selv sparer sammen—kjære Far, lad mig faa beholde den."

"Kjære Barn, tag dig det ikke saa nær; det er jo bare Narrestreger allsammen! Men jeg har sagt, at Sparebøssen skal tilbage til Læreren igjen, og du gjør som jeg siger dig."

"Dersom han bare kom herhen, saa du selv fik tale med ham," hulkede Erik; "da er jeg vis paa, at jeg fik Lov til at beholde den."

"Græd og pib nu ikke," sagde Moderen, "men vær snil Gut, Dersom du i Skolen skal lære at blive opsættig og uheldig, da er det bedst, at du bliver hjemme."

"Vi have jo saaet Juleferier idag, og jeg træffer ikke

Læreren søndag paa Søndag," sagde Erik.

"Jasaa; tag den da med dig paa Søndag—men glem det ikke," befalede Faderen.

Efter Middagen gik Eriks Fader, som var Bygmester, igjen til sit Arbejde; Moderen havde adskilligt i Huset at gøre med og Erik blev alene igjen i Kammeret foran Kaffelovnen. Han stod nogle Øjeblikke og betragtede Ilden; derpaa tog han en Skammel, satte sig paa den, stillede Sparebøssen paa sine Knæ, støttede Hovedet mod Hænderne og saa meget bedrøvet ud.

Og nu begyndte en lang Samtale mellem Erik og hans Samvittighed, medens Barmen i Kaffelovnen efterhaanden brandt ud, og det blev alt mørkere i Bærelset og store Sneflokker udenfor faldt saa tæt og smykkede Jorden i Fæstdragt til den anstundende Julehøjtid. Samvittigheden paastod, at Erik saa gjerne vilde beholde Sparebøssen forat faa vise Læreren, at ogsaa han duede til at samle til Hedningerne, men ikke saa meget for Hedningernes Skyld. Og saa begyndte han ved det røde Sten fra Ilden at læse, hvad der stod skrevet paa den blanke Bøsse; "I kjende vor Herres Jesu Kristi Naade, at han for eders Skyld blev fattig, der han var rig, for at I ved hans Fattigdom skulde blive rige." Han begyndte ved disse Ord at tænke paa, hvorledes Jesus kom hid ned som et lidet Barn for vor Skyld og bøde for os, og hvorledes alt, hvad vi give Jesus, er som slet intet at regne mod det, han har gjort for os. Og nu forstod han, at, dersom vi samle Penge til Hedningerne blot for andre Menneskers Skyld for at behage dem og vinde Anseelse hos dem, da er det ej saadanne Gaver, som Gud vil have af os. Alt dette sagde Samvittigheden, medens Erik sad der foran Ilden; den vilde kunke have sagt endnu mere, dersom ikke Eriks Moder pludselig havde aabnet Døren og sagt ham, at han skulde stille lidt med "Lulla."

Erik var glad i sin Søster og forsøgte paa bedste Maade at stille hende tilfreds. Men lille Marie havde saaet Øje paa den blanke Sparebøsse og strakte uophørlig sine Arme ud efter den. Erik tog endelig Mod til sig og gav hende den. Det var et hyperligt Legetøj og Marie blev ikke træt af at ryste paa den. Snart kom Faderen hjem.

"Nu sneer det, saa det forslaar," sagde han, "og det bliver mørkt. Fasten er jeg træt; men saa har jeg ogsaa haft god Fortjeneste, og det kan vel behøves. Men hvad fattes 'Lulla'—saa bleg om Næsen og saa mørk under Øjnene?"

"Ja, hun er ikke frisk; hun har været saa amper i hele Eftermiddag og pustede saa tungt, da hun sov," svarede Moderen.

Faderen tog hende i sin Favns; han lagde ikke Mærke til hendes Legetøj, men saa blot urolig paa hende og trykkede hende med Omhed til sig. For lidt over et Aar siden havde han mistet en anden liden Pige, og lille Marie var ham nu dobbelt kjær. En Stund efter saa den lille i sin Seng og sov. Gang paa Gang saa Erik længelsfuldt paa Sparebøssen. "I dag er det Tirsdag, og Fredag er det Juleaften," tænkte han; "dersom jeg beder Far da, saa vil han kanske ikke negte mig det, siden det er Juleaften—kanske. Og

hiden Tulla er saa glad i den, formaar han vist ikke at tage den fra hende. Og saa slipper jeg at sende den fra mig."

Ridt paa Matten vællede Erik af en usædvanlig Støj i i. Huset; man gik hastigt i Døren, taledes og hvilede. Han laa i et lidet Kammer ved Siden af Forældrenes Værelse. Han blev bange, stod op og listede sig ind i Sængeværelset. Lille Marie streg; Faderen sad højet over hendes Bugge og saa meget bedrøvet ud. Moderen talde med en fremmed Herre, som var beskæftiget med at skrive noget op paa et Stykke Papir.

"Tulla, Tulla," sagde Erik meget forskrækket; "se paa mig, lille Tulla,—sender du mig ikke?"

Ved Lyden af Broderens Stemme aabnede Børnet sine Øjne, men slog dem hurtig sammen igjen og viste stor Modhed. Moderen kastede et Sjæl over Erik, men sagde ikke noget. Hun havde Taarer i Øjnene og var meget bleg. Erik forstod, at Søstercen var meget syg. Hun streg nu ikke mere, men Vandedrøttet var saa kort, og hun saa ud aldeles som lille Frida, da hun laa paa sit Lødsleje.

"Er der noget mere at gjøre?" spurgte Faderen uroligt, da Lægen beredte sig til at gaa. En Rystning paa Hovedet var det eneste Svar, han fik. Det var stille i Værelset. Blot Eriks Hulen hørtes. Pludselig aabnede det syge Barn sine Øjne, og lidt efter begyndte hun at strække sine Hænder ud efter noget, som lyfte frem mellem Klæderne ved Fødderne. Erik forstod, at det var den blanke Sparebøsse, som laa der siden Aftenen forud. Han tog den frem og gav hende den. Den lille Haand holdt den et øieblik, Munden drog sig sammen som til et Smil; men Haanden blev snart træt, og Øjnene lukkede sig atter malte. Erik glemte paany Ansigtet i sine Hænder: da han en Stund efter atter saa op, var Marie endnu daarligere at se til. Og nogle Timer efter var det kun det lille Legeme, som laa igjen i Buggen. Sjælen havde flyttet ud af det; Englene havde baaret den til Himmelen. Erik græd, lige til han faldt i Søvn, med Hovedet støttet mod Buggen. Da var Faderen ham sagte ind i hans Værelse igjen og lagde ham godt i hans lille Seng.

Julen stod for Døren med Glæde og Fryd; men i Eriks Hjem var det stille, og Sorgen hujede der. Lille Marie var endnu ikke begravet; men hun laa i sin lille Kiste i Eriks Kammer—Erik havde sluttet ind til sine Forældre—og hun saa saa dejlig ud. Ofte sad Forældrene lange Stunder ved Siden af hende, ofte tryllede Erik et Kys paa hendes kolde Hænde.

En Dag—det var Lillejuleaften—kom Eriks Lærer, Magister Gren, paa Besøg til Sørgehuset. Han drog Erik til sig og begyndte at tale med ham om hans lille Søster.

"Hun var altid saa snil," hullede Erik, "og naar jeg kom fra Stolen, plejede hun at krybe mig imøde paa Gulvet og være saa glad. Og altid syntes hun saa godt om, at jeg sang for hende. Jeg plejede i den sidste Tid mest at synge: „Glade Jul, dejlige Jul, Engle dale ned i Skjul." Og saa havde jeg kjøbt en liden gul Fugl for mine egne Penge; den skulde hun hast til Juleklap, og den peb, naar man drog i en Snor."

"Men hun har det meget bedre nu, Erik?"

"Ja, jeg ved nok det—men endda!"

"Der, hvor hun nu er, er der mange tusinde Engle, som hun naar Lov til at lege med; og bedst af alt—"

"Men jeg er saa bange for, at hun er undselig og ræd for dem," int' vente Erik og begyndte at græde endnu mere; "hun var altid saa bange for fremmede."

Nej, Erik, lille Marie er ikke bange og undselig mere nu. Hun ved nu mere end den lærdeste Mand paa Jorden."

"Ved hun ogsaa, hvor bedrøvet jeg nu er?" spurgte Erik alvorlig.

"Jesus fortæller hende alt, som er godt for hende at vide, og saa faar hun vide, hvad hun ikke kunde forstaa paa Jorden: hvorledes hun saa lykkeligt er kommen ind i Himmelen. Nu forstaa hun, at hun er bleven saa glad og saa rig, fordi Jesus for vor Skyld blev fattig og maatte lide saa meget ondt."

"Ja, just det paa Sparebøssen," sagde Erik ivrig. "Men nu er den sat bort, og jeg faar ikke Lov af Far og Mor til at have den. Far sagde, at vi ikke behøver at bekymre os for Hedningerne."

"Hvorfor vilde du saa gjerne beholde den?" spurgte Læreren.

"Jo, fordi jeg vilde hjælpe Hedningerne, og — saa syntes jeg, at det skulde være saa hyggeligt at have den, da den var saa blank, og saa vilde jeg se at saa den fuld før de andre Gutter."

"Men Jesus vil lære dig at elske Ham, som har elsket dig først," var Lærers Svar.

"Ja, jeg bad ham ogsaa om det igaarstes da jeg var inde og saa paa lille Marie i hendes Kiste; og jeg bad ham ogsaa om at saa Lov til at følge med hende til Himmelen."

Juleaften kom, men Forældrene vare tause og sørgmodige, hvor meget e. d. Erik søgte at opmuntre dem.

"Det er Juleaften idag, Far," sagde han; "snart ringes Højtiden ind, og jeg saa, at der var Lys i Kirken."

"Tal ikke om Juleaften, Barn; jeg kan ikke være glad idag."

"Men, Far, jeg syntes just, vi skulde være glade idag."

"Hvad er det, du siger?" spurgte Moderen og saa meget forundret ud; "jeg ønsker, at Julen var langt borte."

"Jo, Mor—Julen er jo Jesu Fødselsfest, og derjom den ikke var, saa havde lille Marie ikke kunnet komme til Himmelen. Jesus blev fattig, for at vi skulde blive rige."

Erik er en besynderlig Gut," sagde Faderen da Erik var gaaen ud; "jeg undres paa, hvor han har dette fra."

Aften var stille og højtidelig; Maanen lyste saa klart paa den snebedækkede Mark, og fra Hus til Hus i den lille By vandrede en Skare Børn og sang Julefange, som var brugeligt paa hine Kanter. Ogsaa udenfor Bergmans Hus standsede de syngende Børn sent om Aftenen, henimod Midnat. Deres klare Stemmer klang saa højtideligt i Mattens Stilhed og vakte mange underlige Tanker i den sørgende Faders Hjerte, der han sad ned ved sit døde Barns Kiste.

Det var en velbekendt Sang, de sang; lige fra sin Barndom havde han ofte hørt den; men nu først begyndte han at tænke paa Betydningen af disse uderlige Ord: „Du være lovet, Jesu Krist, at Menneſte du vorden est“

„Gud engang et Barn, — et Barn som min lille Marie, som nu ligger her bleg og kold.“

Bergman havde i flere Aar anseet sig for en god Kristen, besøgt Kirken, hørt Guds Ord og sunget med Guds Menighed. Men aldrig havde han set kjendt Sørgheden af Guds uubsigelige Gave eller Julens herlige Betydning. Han blev saa underlig tilmode i den lille Nat; han følte sig mægtig dragen til Ham, som blev et Barn for hans Skyld, som blev hædt i Fattigdom og Ringhed for at smykke os i sin Retfærdigheds skinnende Silke. Og han begyndte at give Eric Ret i hvad han nylig havde sagt: „Jeg syntes just, vi skulde være glade idag.“

Maanen lyfte klar ind i Værelset; noget blankt glindse i dens Skin og Bergmans Blik faldt derpaa. Det var den nye Sparebøsse. Han tog den og læste atter Julebrevet paa den: „J kjende vor Herres Jesu Kristi Naade, at Han for eders Skyld blev fattig, der Han var rig, for at I ved Hans Fattigdom skulde blive rige.“ Disse Ord talte mægtig til hans Hjerte just i den Natte-time, da det store Under for snart nitten hundrede Aar siden tildrog sig i Bethlehems Stald. Ved Jesu Fattigdom var nu hans lille Marie rig og salig; kunde ikke ogsaa han blive det?

Eric er nu en lang Gut, som har fuldt sit fjortende Aar, og hans Forældre begynde at nærke, at de ere unge længer. Men deres Hjem er nu meget lykkeligere, end da vi første Gang traadte ind i det. Det Budskab, som Sparebøssen førte med sig, har istandbragt en stor Forandring; Guds Betsignelse, som uden nogen Møje gjør rig, hviler nu over dette Hjem.

Sparebøssen staar paa en Hylde, ser gammel og forslidt ud som en gammel Ven. Undertiden fornøje Børnene (thi istedetfor lille Marie har Gud nu givet Eric en Broder og en Søster) sig med at løfte paa den og sige saa glade til hverandre: „Er den ikke tung?“ Mere end een Gang, siden den kom i Huset, er den bleven fuldt og læmt, og Far og Mor sige ikke mere: „Hvad have vi at gjøre med Hedningerne?“ Men aldrig fik den hebe: Eriks Missions-Sparebøsse, som han drømte om. Nej, under Navn af: Lille Marias Sparebøsse er den kjær for alle og ikke mindst for Eric.

Sparebøssen havde været en liden Missionær i Bygmesterens Hjem. Hver Juleaften aabnedes den, hvad der altid var stor Glæde for de smaa Søskende, og da fortalte Faderen dem om, hvorledes Jesus blev et liden Barn for deres Skyld, saa i en Krybbe og bøde paa Korset, for at alle Menneſker skulde blive salig. Derfor var deres lille Søster salig, derfor skulde de ogsaa blive det, og derfor maatte de gjøre alt, hvad de kunde, for at ogsaa Hedningerne kunde blive det ved at saa høre det glade Budskab, som Julen bringer os.

Byggearbeidet.

Paa Korporationens Afsæmde, som blev opholdt paa anden Dagsdag i December, blev det besluttet at udsætte Skolens Aabning til næste Høst. Dette er vist en Skuffelse for Mange, som har haft et højt Haab om, at en Begyndelse skulde blive gjort efter Nyaar. Men der var vel ingen anden Vej at gaa. Pengemangel har gjort det umuligt at fuldbyrde endog blot Halvdelen af Bygningen. Nu var der nogle Værelser, som nok kunde opvarmes med Oune, og som da kunde benyttes som Klasseværelser; men saa havde man maattet skaffe Eleverne Kost og Logis, eller ialfald det sidste, hos Folk rundt omkring og det vilde være vanskeligt at saa til at gaa. Dertil kom da endelig det, at de knappe Pengetider gjorde det høist tvivlsomt om et tilstrækkeligt antal betalende Elever vilde melde sig. Dette og andet gjorde det nødvendigt ogsaa denne Gang at bide i det sure Æble og beslutte den nævnte Udsættelse.

Smidkærlid arbeideres der fremdeles saa smaat paa Bygningen baade indvendigt og udvendigt. Det udvendige Arbejde, som i den senere Tid har gaaet for er nogle Ventilators ovenpaa Bygningen, en liden paa hver Fløi og en stor midt paa det høieste af Taget. Denne hæver sig 30 Fod over Taget og danner saaledes et Stags Taarn, hvorpaa der er opsat en Flagstang med en forgyldt Kugle paa Toppen. Dette gjør, at Bygningen nu ser meget bedre ud end før.

Saaledes ender da det gamle Aar. Herren, som hidtil har hjulpet, vil ogsaa hjælpe fremdeles paa den Tid og Naade, som han finder bedst. En glædelig Julefest og et velsignet Nyaar tilønskes alle Bladets Læsere, og hjertelig Tak for det Aar, som snart er tilende.

Det gaar.

Som kjendt kjøbte Korporationen for Pac. Luth. University et liden Sagbrug for omtrent 1½ Aar siden. Meninger om denne Handel og Forretning har vistnok tilbørlig været delte, og mange kjære Venner har maasse med en vis Vagstelse imødsæet, en nærmere Redegjørelse.

Nu foreligger Regnskabet for det Tidrum. Sagbruget har været drevet, og jeg tillader mig at gjøre følgende Uddrag deraf.

Der er søgt 1131,269. Fod Lumber.	Omkostningerne hermed vare for Lømmendrift og Skog	\$3418.83.
For Arbejde ved Sagbruget		5807.20.
Til Reparation og løbende Udgifter		441.22.
	Tilfammen	89667.25.

Der er solgt Lumber i samme Tidrum for \$9753.00. Samt Lumber ved Møllen værd 1286.00.

Tilfammen \$11038.00.

Altsaa et Overskud af - - - \$1371.76.

Der er en eller to Udgifter-Poster, som "The Pac. Luth. University Association" har betalt, og som ikke er kom-

met ind i Regnskabet ved Sagbruget. Men Luth. University skylder Sagbruget for Materialer \$912.25. Denne Sum samt et Besøb paa 992.75. maa altsaa ansees, som den Sum, Sagbruget har betalt paa Kjøbesummen.

Sagbruget har erhvervet sig Navn for gode Varer og reel Behandling.

Den af alle Forretninger, saavel som af de enkelte Indvi- vider, haardt sølte Mangel paa Benge og deraf følgende ringe Omsætning, har ogsaa været sølt her. Omsætningen i det sidste halve Aar har været meget lidet og Collection har været meget vanskelig. Af disse Grunde har Korporationen besluttet at leie bort Sagbruget. Naar vi tager i Betragtning, at mange af Sagbrugene har arbejdet med Tab, og enkelte af denne Grund har maattet standse, saa kan vi ikke andet end af fulde Hjertes frembære vor Tak til Ham, fra hvem al god og fuldkommen Gave kommer.

Sunnar Solvold.
Reanshabsfører.

Glemmer ikke at gjøre Vel.

Haarde Tider! trange Tider! Ingen Benge! ingen Fortjeneste! saaledes lyder det nu fortiden i næsten hver Kro og af dette store Land, og der synes desværre ikke at være lidet Grund til at klage. Der er mange Tusinder som allerede lider virkelig Nød, og værre bliver det længere ud paa Vinteren. Heri ligger der en kraftig Opfordring til alle, som vil gjælde for Kristne, at de ikke glemmer sine trængende Medmennesker, men i Gjerningen beviser den Tro, som efter Mundens Udsagn, boer i deres Hjertes. Thi hvo, som ser sin Broder have behov og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kjærlighed i ham? Mange bryde sine Hoveder med, hvad Aarsagen til disse trange Tider kan være. Nogle skylder paa det ene, andre paa det andet politiske Parti. Nogle sige der er for mange Svøpunge, andre, at der er for saa. Nogle paa Naar, at den høie Told er Aarsagen, Andre, at de knappe Pengetider kommer af Frygten for, at Tolden skal blive nedsat. Der angives saaledes mange forskellige og modstridende Grunde til den herskende Pengemangel og Arbeidsløshed, og enhver er vis paa, at han har Ret. Og det er vist; kunde man finde og sjerne Aarsagen til al denne Nød, da vilde strax Nøden lindres om end ikke ganske forsvinde.

Det er altsaa vanskeligt, ja maasse umuligt at angive med Visshed, hvad der er den nærmeste Foranledning til den nærværende Nød; men, hvad er den egentlige Grund og Aarsag dertil? Det er Synden og nærmest Egenkjærligheden. Thi Synden er Folkens Jordærvælske, og af alle Synder er der vel ingen, som forarsager saamegen Ulykke og Sorg blandt Menneskene som netop Egenkjærligheden. En Usikkerhedens Aand har med Guds Tilladelse gjennemblæst Forretningsverdenen og gjort Bengelhyrterne, baade de smaa og de store, bange for Nøglet, de ved ikke selv hvad, det er ligesom et Slags Spørgelsesfrygt. Følgen deraf er, at de hellere vil lade Pengene blive

paa Pistebunden, hvor de mener at have dem sikkert, end lade dem gaa ud i Berden, saa at Andre kan have Gavn af dem. De bryder sig intet om, at deres Medmennesker sultter, naar de bare selv er paa det tørre. Det maa vel kaldes Egenkjærlighed.

Men det er ikke bare disse Rigmænds Egenkjærlighed, som er Aarsagen til den trykkende Nød. Net desværre! mange Tusinde af de mindre bemidlede og fattige, som nu lider Mangel, maa bekjende, hvis de vil være ærlige, at de nu kunde have haft bedre, hvis de ikke før i den gode Tid havde været saa begjærlige efter denne Verdens Guds, eller ogsaa havde holdt bedre Hus med det, som de tjente. Af Begjærlighed efter de bedste Lønninger have de hellere villet gaaet ledige end modtaget en mindre Løn for stadigt Arbejde.

Det er altsaa set ikke bare de Rige, men ogsaa de mindre Bemidlede, Synder ja lad os ligesaa godt være fuldt ud ærlige, det er hele Folkets, ogsaa vore Synder, som har bragt denne store Trængsel over Land og Folk. Lader os erkjende dette og gjøre Bøden ene saavel som den anden, ingen er for god dertil, og lader os søge Hjælp paa det rette Sted, først for vore Synder og dernæst for de haarde Tider, og da vil vi nok finde, at vi ikke bliver tilfamme.

Imidlertid maa her gjøres noget for at lindre Nøden, og den Pligt paaligger frem for alle andre den lut her ske Kirke, thi af den, hvem meget er givet, skal der kræves meget; og hvilket Samsund paa Jorden har af Herren modtaget saa store og rige Gaver som den luther ske Kirke og da især den Del deraf, som med størst Ret bærer dette Navn. De Gaver og Gaver, som her sigtes til, er jo, Guds rene Ord og de usforfalskede Sakramenter, som ikke findes udenfor den luther ske Kirke. Disse Naademidler har vi, og dersom vi bruger dem rettelig og tilsejner os de Skatte, som de bærer i sig, saa kan det ikke sias feil, at vi ogsaa gjerne vil vise vor Taknemmelighed mod Gud i Gjerningen. Da nu Gud ikke personlig trænger vor Hjælp, men viser os rundt omkring Tusinder af Mennesker, som er i Nød, og siger derved til os: „Hjælp disse, saa hjælper du mig,” saa bør vi følge denne hans Anvisning og hjælpe, hvor det trænges. Guds Ord siger at vi skal gjøre vel mod alle men mest mod Troens Egne, og hvor vi kan gjøre nogen Forskjel, der bør vi helst hjælpe vore Troes.“ Brødre og Søstre, paa samme Tid som vi heller ikke maa forsømme de Andre. Men, hvor enten Afstanden eller de Nødtidendes Mængde gjør en saadan Skielnen umulig, der skal vi efter bedste Evne gjøre efter Guds eget Exempel og lade det regne over baade Nætsærdige og Uretsærdige.

Men hvorledes skal vi hjælpe? spørges der. Det Spørgsmaal er ikke let at besvare, imidlertid kan det ikke skade at give i og'e Binf.

Sæt, at alle vore Abonnenter nu i Julen gennemrodede sine Klædekamre og drog frem for Lyset alle gamle Klæder, som man ikke tænkte paa at bruge mere, og saa, efter at have rensset dem paa en eller anden Maade, sendte dem afsted med forud betalt Fragt til de Steder hvor man troede, at de mest

tiltrængtes, og hvor uden Tids Komiteer vil blive valgte til at forstaa Uodelingen af saadan Understøttelse. Blev dette gjort, saa vilde inden Aarets Udgang brugbare Klæder til en Værdi af over \$10,000 være paa Veien til de af Kulde kjæloende Fattige i Ost eller Vest. Og hvad vilde Uffenerne have tabt derved? egentlig ikke stort mere end Fragten og nogle Carpet rags, hvortil gamle Klæder i Regelen blive brugte. Andre som har Anledning dertil kan seude Madvarer eller andet, som, man ved, tiltrænges. Men den bedste Hjælp, man kan yde de Fattige er at hjælpe dem til at hjælpe sig selv ved at stasse dem Arbeide. Hvor dette kan ske, bør man gjøre det, selv om man skal synes, at saadan Forretning ikke just lønede sig. Det er bedre for alle Parter at betale lidt mere end det er værdt for den Fattiges Arbeide, end at give ham en Almisse og lade ham gaa ledig.

Konfirmation.

Buckley Wash. Søndag den 17de Dec. blev to unge konfirmerede af Pastor. W. Hartstad. Handlingen forreittedes i A. Barsens Hjem omtrent 3 Mil fra Byen. Det var to Søskende, som nu for en pen Skare af Slægtninge og Venner sad fæstede sit Daabsløfte. Der blev ofret til Indremissions kasse Ofret beløb sig til 6.30.

Parland Wash. Nogle Uger siden forreitede Pastor N. Christensen Konfirmation her. Det er glædeligt og opbyggeligt at være Vidne til saadanne Kirkelige Handlinger.

Paa begge Steder lagde de unge for Dagen, at de baade forstod Guds Ords Beledning om Veien til Salighed og at deres Hjerte ofte var brændende i dem ved Betragtningen af Guds Ord.

Mange af dem, som enten har forladt eller holder paa at forlade de gode gamle Stier klager ofte over Konfirmationen som en overflødig ja unyttig Skik og paastaar at de unge ikke forstaa hvad de gjør, naar de lover at forsvare Djævelen og at tro paa Gud Fader, Søn og Hellig Aand. Men saadanne vilde gjøre baade andre og især sig selv en Tjeneste ved at prøve sig selv og da lære at blive som Børn og ikke gaa paa jagt efter Skjæbnen i sine Medmenneskers sie, medens de ikke kan opdage Bjælken i sit eller sie. Der er dog Gud et Lov saa Ungdommer her allerede ved Konfirmationsalderen ved Dadsstabsynd har fordrevet den Helligaand. Og naar det er skeet, kan de neppe skjule det.

Napoleon den Første om Kristus.

Da Napoleon—saa bliver der fortalt—gik under sit Ophold paa St. Helena, saaledes som han ostere pleiede, kom til at tale om Fortidens store Mænd og sammenligne sig med dem, vendte han sig pludselig til en af sine Vedsgere, Greven af Montholon, med det Spørgsmaal: "Kan du sige mig, hvem Jesus Kristus var?" Da denne tilstod, at han ikke havde haft Tid til at tænke derover, vedblev han: "Nu vel, saa skal jeg sige dig det." Og nu sammenlignede han Jesus Kristus med sig selv og med Fortidens største Mænd og viste, hvorledes

Jesus staar over dem alle, og sluttede derpaa med de Ord: "Jeg tænker, at jeg forstaa mig noget paa Mennesker, og jeg siger dig: alle disse vare Mennesker, og jeg er et Menneske, men—Ingen ligner denne Gne, Jesus Kristus var mere end et Menneske. Alexander, Cæsar, Karl den Store og jeg have grundet store Riger; men hvorpaa have vi støttet vort Genes Skabninger? Paa Magten.—Jesus alene har grundet sit Rige paa Kjærligheden, og endnu den Dag idag vilde Millioner Mennesker dø for ham."—Bertrands Memoirer (Erindringer) meddele andre lignende Utringer af Napoleon til denne General, hvilke Bertrand skrev efter nedskrev, og af hvilke vi afstjæle nogle Sætninger: "Er engang Kristi guddommelige Karakter indrammet, saa frem, eller den kristelige Være sig med Algebraens Præcision (Bestemthed) og Tydelighed, saa at vi deri maa beundre en Videnskabs Sammenkjædning og Enhed.—Kristi Tilværelse, det tilstaaer jeg, er fra Ende til anden et Net af Mystierier (Hemmeligheder); men dette Mysterium svarer til de Banheligheder, som der er i alle Ting. Man forkaste det, og Verden er en Gærde; men antager vi det, saa erholde vi dermed en vidunderlig Opklarelse af Menneskeheden Historie.—Evangeliet besidder en hemmelig Fuldkommenhed, en mægtig Virkekraft, en Varme, som paa en Gang indvirker paa Forstanden og gjennemtrænger Hjertet.—Evangeliet er ingen Bog, men et levende Væsen med en Tone, en Magt, som overvælder Alt, hvad der stiller sig imod det. Her paa Bordet ligger denne Bagerens Bog (ved disse Ord berørte Keiseren den med Ubeskygt); jeg bliver ikke træd af at læse den, og jeg læser den daglig med samme Forælselse. Den af Evangeliets Skjønhed henrykte Sjæl tiltræder ikke mere sig selv; Gud bemægtiger sig den ganske; han binder dens Tanker og dens Goner; den er hans. Hvilket Bevis for Kristi Gudsdom! Med et saadant uindstænket Herredømme har han dog kun en Hensigt: Individernes (de enkelte Menneskers) aandelige Fuldkommengjørelse, Samvittighedens Renselse, Foreningen med, hvad der er sandt. Sjælens Helligelse.—Man beundrer Ulynders Erobring; men her er en Erobrer, som til dens eget Bidske drager til sig, forener med sig og inkorporerer i sig—ikke en Nation, nei, Menneflægte n. Hvilket Under! Den megenkelige Sjæl med alle dens Goner bliver et Ulynd (Tillæg) til Kristi Eksistens!"

En fyrværelig Velgjørerinde.

Fra en sraatende Hoffist blev Brinsesse Dorothea af Württemberg kaldt til sit feberfyge Bruns Seng. I sin Angst og Smerte erabte hun til Gud, for hv m hun tidligere sjeiden havde have nogen Tid tilovers: "Vid mig blyde mit Barn, og du skal være min Gud, og vil tjene dig." Men Herren hørte ikke hendes Bøn, efter et kort Sygelsie tog han Bar net til sig.

Modereu hengav sig ganske til sin Smerte. Hun traaf sig tilbage fra alle, vilde ingen se, ikke tale med nogen og var utilgængelig for enhver Trøst. Efterat Hosprædikanten for-gjæves havde forsøgt at bringe hende Guds Trøst, gif han

en Dag hen til hende og sagde med rolig Bestemthed: „Staa op, Deres Høihed, befal, at man skal bringe Dem Deres Hat, og følg med mig.“ Melanist gjorde hun, hvad han ønskede, og fulgte ham gennem flere Gader til en stor Bygning. Det var Hitebørns-hospitalet; snart var de omringede af en alad Børneste, og Høspredsten sagde til Prinsesse: „Her, Deres Høihed, er Eftatning for Deres Hjertes Tomhed: 20 uskyldige Bøssener, som aldrig har udtalt Modernavnet, og som aldrig har kunnet læne sig op til en Moders Bryst-Læs i deres smaa Ansigter den stumme Klage over et tabt Barneparadis; Nu ind i disse Døse, som bønssalder om Kjærlighed, og før Frelserens Ord: „Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste Brødre,, det har I gjort mod mig.“ Da Prinsessen fremdeles var ubevægelig, stillede han 2 af de i æt mest staaende Børn, nydelige Smaapiger med lyst, krøllet Haar, foran hende og sagde: „Nu Martha, si os et Sprøg, hvoraf du ser, at den Herre Jesus har dig kjær.“ Og med svag Stemme soarede Børnet: „Gader de smaa Børn komme til mig, og forhindre dem ikke; thi Guds Rige hører saadanne til.“ Derpaa vendte han sig til den anden lille: „Hvad sagde den Herre Jesus, da Jairus's Datter var død?“ „Pigen er ikke død, men hun sover—og den Herre Jesus gjorde hende igjen levende, og han sagde: Pige, jeg siger dig, staa op! og—giv hende noget at spise.“ Nu faldt der pludselig som en Rænke af Prinsessen. Hun omsavnede de 2 smaa med Jæderlighed, og grædende udraabte hun: „Jeg vil have eder kjær, saasandt hjælpe mig Gud.“

Fra nu af førte hun et andet Liv; vistnok var der ved Høstet Forundring over, at den livsglade Prinsesse havde forandret sig saa, men de syge og fattige velsignede hende. Ingen kunde rense og forbinde et gammelt Saar saadan som hun, og i at lægge en sygs Puder tilrette var hun uovertraffelig. Men hun udrettede ogsaa meget andet, som andre ikke kunde, nemlig istandbringe Forsoning mellem uenige Familienlemmer, aabne Dørene til Forældres Huse og Hjertter for vildlebede Børn og bringe Drukkenbolte tilbage fra Lastens Baue. Var det underligt, at man i al Stilhed sammenlignede hende med en Engel? En Aften hørte jeg Børnene synge: „Der drager en stille Engel gennem Landet, Herren har sendt den til Trøst i vor Nød.“

„Hvad er det for en Engel?“ spurgte jeg., „Taalmødighedens Engel,“ svarede den ældste Gut. Dog hans lille Søster saa ivrig paa sin Moder og sagde: „Det er Prinsessen, ikke sandt, Moder?“

Nu er hun indgaaet i Herligheden sammen med sin elskede lille Datter; dog staar der endnu mange om Guds Naadestof, om hvem hun kan si: „Se, her er jeg og de Børn, som du har givet mig.“ (Missionslæsning.)

Bidrag til Pac Lutheran University.

Samlet ved Past. C. Hoel.....

Past. C. Hoel.....	\$1.00.
John Loken.....	1.00.
Sivert Qualey.....	1.00.
Louis Solberg.....	1.00.
Martin Pederson.....	1.00.
Die Rude.....	1.00.
Peter Fickson.....	1.00.
John Rude.....	1.00.
Miss Feitsoold.....	1.00.
Martin Sten.....	1.00.
Zver Johnson.....	1.00.
Gust Soansen.....	1.00.
Mrs Inga Hoel.....	50.
B. A. Klæbo.....	50.
Mrs B. A. Klæbo.....	50.
B. Olfrud.....	50.
N. A. Tvete.....	\$10.00
N. E. Johnson.....	5.00
Tilsammen.....	\$29.00

A. D. Sand.....	2.00
Jens Johnson. Agent Con' Pacific R. R.....	50.00

Indsamlet ved C. W. Beaver, fra J. Thomsen Kald.

Olaf W. Beaver.....	5.00
Elling Anderson.....	1.00
H. Tolleson.....	1.00
Christen Nilssen.....	1.00
Andrew Nilssen.....	1.00
J. E. Holman.....	1.00
John H. Styrud.....	75c
Tilsammen.....	10.75

Samlet ved Lars Sylvester i Immanuel Røgded Bøpe Co Minn. Lars Sylvester. 5.00 Hans Barsnes 5.00 Zver Barsnes 5.00 Christian Sondot 2.00 H. S. Sylvester. 2.00 Lars Thomson. 2.00 Martin Rønning 1.00 Ditto Diteson 1.00. Tilsammen 23.00 C. E. Lien 25.00.

**En glædelig Jul og et
Welsignet Nytaar, til
alle Bladets Læsere.**

Betalende Subskribenter.

For 3de Aargang N. D. Sand, G. A. Parstad, Eddart
Lekskou, S. D. Thorpe, S. S. Omoth.
For 4de Aargang Ole D. Langset, Elling Olsen.
Rev. D. G. Julsen, Sophia R. Knutsen.
For 3die og 4de Aargang S. J. Hatle.
For 2den og 3die Aargang John Brue.
For 1.-2.-3. og 4de Aargang D. R. Skov.

Præsternes Adresser samt de af dem betjente
Menigheder og Prædikepladse i Pacific
Distrikt.

T. Tønnesen, Rockford, Spokane Co, Wash.
Betjener Rockford Wash. Genesee Idaho og andre
Steder.

Carlo A. Sperati, New Whatcom, Wash.
Betjener New Whatcom, Anacortes o. a. S.

L. E. Fosli, 1810 Donovan Ave. Fairhaven, Wash.
Betjener Fairhaven, Roofact o. a. S.

B. Fiberg, Stanwood, Snohomish Co. Wash.
Betjener Stanwood o. a. S.

Carl Hoel, Everett, Wash.

Betjener Everett, Haller City o. a. S.

J. J. Kvam, 1512, Ninth Street, Seattle
Wash.

Betjener Seattle.

E. Valleslad, 1522, G. Street, Tacoma
Wash.

Betjener Tacoma.

B. Parstad, Parkland, Pierce Co, Wash.

T. Larsen, Parkland, Pierce Co, Wash.

N. Christensen, Parkland, Pierce Co. Wash.

Disse tre har hidtil prædiker i Parkland; Past.
Parstad ogsaa i Buckley Wash.

L. Nissen, 1749 Hemlock St. Astoria, Oregon.

Rirken ret op for Columbia Cannero.

Betjener Astoria o. a. S.

N. D. Dolven, 408 East 8th Street Port-
land, Oregon.

Betjener Portland.

D. Ottersen, 702 Fifth Street, Eureka,
California.

Betjener Eureka o. a. S.

D. Grønsberg, 1631 Howard Str, San
Francisco Cal.

Betjener San Francisco.

J. L. B. Dietrichson 1371 Tenth Street,
Oakland, Cal.

Betjener Oakland o. a. S.

J. Johansen, Box 487, Fresno, California.

Betjener Fresno o. a. S.

J. E. Møhl, Paso Robles, San Luis Obispo Co. Cal

Denne Liste vil forhøjbentlig senere blive gjort mere
fuldstændig.

Metropolitan

Savings Bank.

— Før kaldet —

Tacoma Building & Savings Association.

T-S-B-A-S-B-C-S-A-U-S-A

(Incorporeret 1887.)

Theaterbygningen Hjørnet af D og C St.

Åben daglig fra Kl. 10. til 3.

Lørdag fra Kl. 10. til 1. og 6. til 8. Aften.

Indbetalt kapital	\$100,000
P. W. Caesar.	President.
C. W. Enos.	W. President.
Das. Le P. Johnson.	Secretary & Treasurer.
Ole Selvig.	Asst Cashier.

Directors.

Dowmer C. J. Stiles, C. W. Briggs, J. W. Anderson
G. E. Holmes, Theo. Gosmer, Geo. P.
Caton, P. W. Caesar, C. W. Enos,
Das. Le P. Johnson.

6 per cent Rente

Renterne udbetales kvartalsvis i Januar, April, Jule
og Oktober. Pengene udlænes paa længere Tid samt paa
maanedlige Betalingsvilkkaar. Anvisninger paa alle Stedri
i Europa. De skandinaviske og det tyske Sprog tales.

Køb Eiendom i Armour Addition

af Pacific Lutheran

University Association

Skolen eier nu selv nogle hundrede Byggetomter ganske
nær Bygningen. Jernbuen gaar midt igjennem Armour
Addition. Det er særdeles vakre og slette Løtter, som bydes
tilsalgs, og enhver, der nu kober Eiendom af os, bliver Eier
af en sund og værdifuld Byggetomt, og hvad der betales for
den, anvendes til at fuldføre Bygningen med. Vi sælger
sremdeles for \$100 per Lot, med kontant Betaling. Paa
Penstand forlanges \$110 per Lot. Saasnart Lotten er
betalt, gives Warranty Deed af os.

Vi trænger mange penge til Bygningens Fuldførelse
endnu. Skriv til Pac Lutheran University Association,
Parkland, Pierce Co. Wash'n.

Fko og Stovler

Til billigste Priser og af beste Sort hos

S. Olsen, 1912 Jess. Av., Tacoma.

Fresh Spring Stock regardless of cost

sælges nu. Gaa og se dig ud, hvad du ønsker. „Med med de
høie Priser,“ siger S. Olsen. Herald anbefaler paa det bedste.

The Lutheran University Herald.

udkommer to Gange om Maanedn og koster for-
skudsviis 50 cents per Aar.

Bedst at sende alt Bladets Bedkommende til N. Christ-
ensen, Parkland, Pierce Co. Wash.

Subskribentsamlere faar paa 5 betalende Abonenter den 6te
rit. Send ind straks Penge for en Aargang, 50 cents.

Entered at the post office at Tacoma,
Wash., as second class matter.